

свито изъ диплитъ и го поднесе току речи предъ очитъ на вуйча си; личеше по лицето му, че той очакваше едно провикване отъ очудване.

„Меландеръ ми го подари“, почна да разказва то усърдно; „въ леса Ликабетъ, при голѣмитъ скали, го намерилъ, но той казва, че не му било трѣбвало, и ако ми причинява радостъ, да го запазя за себе си. Азъ прерязахъ цѣла дъска съ него; ти трѣбва да видишъ нѣкога, колко лесно върви туй, много по-бърже отколкото съ каквото и да е остро желѣзо“. И момчето обясни сега на майстора, какъ то е секло съ тая змийска челюсть дървета. Майстора бѣ взелъ момчето на коленетъ си и така усърдно го слушаше да приказва, че и двамата бѣха забравили и вечерята и всичко около тѣхъ. Тѣ не забелѣха даже какъ мрачно гледаха на тѣхъ Аретинитъ очи.

Когато детето си отиде да спи и мжжа и жената останаха сами, Арета започна: „Туй момче Талъ ще бжде нашата провала; ти не бива да го държишъ по-нататъкъ подъ твоя покривъ. Туй дете посрамва човѣка; туй което ти не можешъ, той го може. Почакай още нѣкоя и друга година да порастне, и цѣла Гърция ще се стича тукъ, да гледа изделията му и работата му, и ти тогава още по-малко ще бждешъ зачитанъ отколкото сега. Вече изъ цѣлия градъ се мълви за детето и нѣма кжца, въ която да не показватъ сждове направени на Таловия грънчарски станъ. Скоро ще почнатъ навсѣкжде да режатъ дъски съ змийски челюсти; и едни боговетъ могатъ да знаятъ, какво още той има въ ума си. Неотдавна азъ го изненадахъ; той бѣ тѣй вдълбоченъ въ работата си, че никакъ не забележаваше, че азъ стоехъ задъ него. Той клечеше на земята, а предъ него купъ пера, които той нареждане, отдѣсно малкитъ, отляво голѣмитъ, и тая пера той ги бѣ съвсемъ скришно оскубалъ отъ гжскитъ ми, тоя пакосникъ. Отдавна ги гледамъ азъ, че сж ми нѣщо разперушени, като че нѣкой да бѣше имъ оскубалъ перата, и сега вече знаехъ кой билъ крадеца. Когато го сграбчихъ за раменетъ, изплаши се страшно и метна бърже една кърпа върху перята; и когато го запитахъ, той рече, че иска да си направи мека постелка; постелка отъ голями и корави гжши пера! Да, да, Талъ лъже и краде; той е лошо момче. Махни го отъ очитъ ми това хлапе, не искамъ да го виждамъ вече; па и отъ своя си пжтъ го отбий, защото скоро ти ще бждешъ нищо спрямо него.“

Съ мълчаливо неудобение изслуша Даедалъ дърдоренията на своята жена. Но тукъ той я прекъсна сърдито съ думитъ:

„Какъ ще изпждя азъ едно дете, което нѣма роденъ край и което моята умирающа сестра ми повѣри! Никога и пакъ никога! Жено, казвамъ ти, недей да ми говоришъ вече такива думи.“

Бѣха изминали много години отъ какъ бѣ станалъ тоя разговоръ. Талъ бѣше станалъ вече едъръ, якъ момъкъ, и макаръ очитъ му да бѣха все още детско весели и засмѣни, имаше нѣщо сериозно въ израза му и въ неговата цѣла фигура. Той не бѣше вече само малкия, будния Талъ, съ когото всѣки разменяше на драго сърдце по нѣколко думи; той бѣ сега Талъ, малкия изобретателъ, когото всѣки атински гражданинъ поздравяше и поздравляваше. Неговия грънчарски станъ, неговата пила, неговиятъ пергелъ и жгломеръ не липсуваха въ никоя кжца, и съ голѣми надежди очакваха атинянитъ нови изобретения отъ своя младъ съгражданинъ. Ако още въ детинската глава се бѣха появили такива изобретения, то отъ зрелия мжжъ се очакваха много по-голѣми неща съ право.

Даедалъ отпърво съ радостъ и готовностъ подкрепяше малкия при изобретенията му, даваше му време и случай за изпълнение на плановетъ му и го поощряваше къмъ нови нѣща. Но когато той видя, каква слава спечелиха на момчето неговитъ изобретения между атинянитъ, когато той слушаше, какъ се чудѣха на момчето и го хвалѣха, какъ се дивѣха на малкитъ му работи и му даваха поржчки, докато пѣкъ за неговитъ статуи нѣмаше кой поне единъ погледъ да хвърли, па и даже само заради момчето посещаваха работилницата му, обхвана го една известна ненавистъ спрямо момчето, въ скута на което се изсипа отъ само себе и безъ мжжа всичко онова, за което той напраздно се надеваше да получи самъ. Сега той по-лесно слѣдваше жена си, когато тя се нахвърляше противъ Талъ предъ него и го надумваше да не търпи по-нататъкъ момъка въ кжцата си.

„Но какво да го правя?“ говорѣше тогава Даедалъ замисленъ.

„Прати го нѣгде, отъ кждето той не би могълъ лесно да се върне назадъ“, му отговаряше Арета.

Даедалъ се правѣше тогавъ, като че не чува отговора; ала той го чуваше и разбираше сжщо много добре, какво означаваше, и бѣ очуденъ, че неговитъ мисли тѣй чудно се схождаха съ тия на жена му.

Не далеко отъ Атина, на северо-изтокъ отъ града, се издигаше стрѣмно отъ равнината скалистата планина Ликабетъ, отъ чийто върхъ изгледа надъ атинската равнина е въз-